

KÉKMACI ÉS A HUNCUT MANÓ

1. Fejezet / Kékmaci és a Csodabusz

Palacsinta, túrós palacsinta, igen, túrós palacsinta sok mazsolával – gondolta Kékmaci, miközben álmosan dörgölte a szemeit. A barlangja előtt ácsorgott, és a késő őszi reggel mézes fényében lenézett a hegyről a nagy kerek erdőre, mely pazar színekben pompázott. A hajnali vaníliaszín égbolt eszébe juttatta, hogy van még valahol egy kis vanília eldugva – még Gizi mama hagyta itt. Gizi mamától tanulta, hogy egy kis vaníliával érdemes megalondítani a túrós palacsintát. „Megalondítani” – így mondta, miközben huncut ráncok táncoltak a szeme sarkában. Nem is csoda, hogy Gizi mamát gyerekkorában Gizi tündérnek hívták, mert váltig állította, hogy látott vízi tündért a tóparton.

Kékmaci rőzsét gyűjtött, tüzet rakott a barlang előtt, majd szépen elrendezte a lapos lávaköveket a tűz körül, mert azokon szeretett palacsintát sütni. Ahogy felemelte az egyik nagyobb követ, váratlanul kiugrott mögüle egy zöld manó piros sapkában. Futott a manó egyenesen le a hegyről. Kékmaci még látta egy darabig a piros sapkát a bokrok között elsuhanni, aztán eltűnt.

– Bolondos egy reggel – gondolta Kékmaci, de már egyre éhesebb volt, ezért gyorsan nekilátott a palacsintasütésnek.

A nagy kerek erdőben Süni volt az első, aki megérezte a finom illatokat. Tudta, hogy Kékmaci felébredt. Jó lesz sietni – gondolta –, mert apró lábaival nem tudja felvenni a versenyt a többiekkel. Ivott pár kortyot a patakból, ám amikor felemelte a fejét a vízről, egy manó ugrott át a feje felett – a zöld ruhás manó piros sapkában. A nagy ugrásban a piros sapka beleesett a vízbe, a manó pedig eltűnt a patak túlsó partján, a nagy fűben. De Süni már nem tudott a manóval foglalkozni, mert megjelent a patakparton jó barátja, Nyuszi. Vidáman köszöntötték egymást, majd sietve elindultak Kékmacihoz. Mostanában minden reggel Kékmacinál reggeliztek.

Mire felértek a barlanghoz, addigra már ott volt Őzike is – éppen indulóban volt a faluba friss túróért. Kékmaci fütttyentett egy cifrát a Feketerigónak, s megkérte, hozzon egy kis mazsolát. Mire visszatértek, addigra Kékmaci megsütötte a palacsintákat. Szépen, rétegesen egymásra helyezte a kerek lapokat, minden réteg közé vékonyan friss tejföllel kevert lágy túrót kent, édes mazsolát szórt – mire elkészült, pont úgy nézett ki, mint egy torta.

– Milyen alkalomból csináltad, Maci? – kérdezte Nyuszi.

– Furcsa álmot láttam, lehet, hogy vendégünk lesz. Álmomban megint megjelent a Csodabusz.

– Álmában megjelent a Csodabusz! – suttogták barátai, a nagy kerek erdő lakói.

Felkapta egy szellő a hangot, és percekben belül a nagy kerek erdőben mindenki tudta, hogy különös dolgok vannak készülőben. Kacsamama gyorsan összeterelte a tóparton a kiskacsákat, a Gólya a magasba emelkedett, Bagoly kidugta a fejét az odújából, és összenézett a szomszéd ágon szaladgáló Mókussal. Az állatok megindultak a hegy irányába, fel a barlanghoz.

– Reggel egy idegen manót láttam zöld ruhában, piros sapkában – folytatta Kékmaci.

– Ajaj – nyögött fel Süni. – Én is láttam, átugrott felettem a patakparton, és egy szempillantás alatt eltűnt a túloldalon. De a piros sapkáját beleejtette a vízbe.

A barlangból hirtelen éles fény tört elő. Minden állat beszaladt a barlangba, mert tudták, hogy ez csak egy dolgot jelenthet: megint megjött a Csodabusz. A barlang közepén lágyan lebegett, majd némán leereszkedett. Halk szisszenéssel kinyílt az ajtaja, belül felkapcsolódtak apró lámpái. Kíváncsian várták, ki száll le, de a gyöngyház fényben ragyogó Csodabusz üres volt.

– Mennem kell – mondta Kékmaci. – Nagy lehet a baj Tündérországbán, ha a Csodabusz Gizi mama nélkül jött. Ki jön velem? – kérdezte váratlanul.

– Én! – vágta rá Nyuszi azonnal, ő nem szokott sokat gondolkodni az ilyen dolgokon.

– Én is – mondta Süni, mert tudta, hogy Kékmacival kalandozni mindig izgalmas, főleg, ha nem gyalog kell menni.

– A palacsintatortát ne hagyjátok itt! – szolt Bagoly, de Kékmaci csak intett, hogy egyék meg, nekik sürgősen menniük kell.

Mikor mindhárman felszálltak, a Csodabusz ismét felemelkedett, óvatosan megfordult. Ahogy lámpáival megvilágította a barlang hátsó falát, az a fény hatására átlátszóvá változott. Egy pillanatra minden állat bepillantást nyert Tündérországba, melyről Kékmaci és Gizimama annyit mesélt. A kiáramló fénysugár beszippantotta a Csodabuszt, mely után hirtelen ismét sötétség és néma csend töltötte be a barlangot.

Megtörtént, ismét megtörtént – gondolták az állatok, miközben elindultak kifelé a barlangból, hogy megegyék a finom palacsintatortát. De a palacsintatorta eltűnt.

2. Fejezet / Tündértanács

- Másnak gondoltam – súgta Nyuszi Süninek, miközben ámulva nézelődött kifelé a levegőben suhanó Csodabusz ablakán.
- Én sem így képzeltem el – válaszolta Süni. Kékmaci annyit mesélt Tündérországról, de itt minden más.
- Tündérországból mindig minden folyamatosan változik – mondta Kékmaci halkán.

Álmodozva nézelődtek a Csodabusz ablakából, bámulták a flamingókat az ezüst tó partján. Egyre csak Gizi mama járt Kékmaci fejében, – már régen nem látta. Eszébe jutott az első útjuk Tündérországra, hogy meggyógyítsák az erdei tündérek királyának kislányát. Ekkor kapta jutalmul a tündérektől kék bundáját is.

A Csodabusz hirtelen felemelkedett, mert szembe repült velük három pajkos sárkányfióka. A magasból meglátták a messzeségben szikrázó kristálypalotát egy hatalmas tarka mező közepén. A mezőn hatalmas virágszirmokból épített csodaszép apró kunyhók álltak, melyekben a tündérkirály szolgálói laktak. A Csodabusz leszállt a kristálypalota előtti téren, ahol már várták őket. Tulenta kancellár vezetésével felsorakoztak a tündértanács vezetői, de Kékmaci csak a sor végén álló Gizi mamát látta. Egyből odaszaladt hozzá, és hatalmas mancsaival átölelte.

- Mindig elfelejtem, hogy Tündérországból nincs idő, ezért te itt nem öregszel – mondta boldogan.
- Várj, te bohó mackó – kacagott Gizi mama. – Bemutatom kis barátaidat a tündértanácsnak.

Gizi mama dallamos tündérnyelven beszélt a tanács tagjaival. Előlépett Melantil a fővarázsló, és egy kagyló alakú serleget nyújtott a három vendégnek. Kortyoltak néhányat a furcsa ízű varázssitalból. Meglepődve érezték, ahogy a fülük hirtelen megbizsereg, és lassan megértették a tündérek különleges, dallamos nyelvét.

- Velantilla királynő és Galantesz király már nagyon vár benneteket, siessünk – szólta Gizimama.

A nagy tanácsterem tele volt minden féle néppel, melyekről Nyuszi és Süni már halott ugyan, de azért csak ámultak-bámultak. Nem csak mindenféle tündéreket, manókat és törpéket láttak, de tele volt a hatalmas terem olyan lényekkel, melyeket elképzelni sem tudtak. Mindenki izgatottan suttogott, lehetett érezni, hogy valami nagy baj történt. Melantil a fővarázsló a terem közepére sietett, széttárta karjait, hangtalanul felemelkedett a levegőbe, s ott lebegett, mire mindenki elnémult. Melantil leereszkedett, majd elmondta, mekkora veszedelem fenyegeti tündérországot.

- Megrepedt a varázsgömböm – szólalt meg, mire riadtkiabálásba kezdett mindenki. Ez azt jelenti, folytatta Melantil, hogy Tündérorság varázshatalmát valaki megsértette. Ennek beláthatatlan következményei lehetnek. Ha nem állítjuk helyre a világunk rendjét, akkor megszűnhet Tündérorság.

- Hogyan történhetett? – kérdezte Galantesz király.
- Valaki kilopott Tündérországból egy varázserővel rendelkező tündértárgyat. Ezért megkértem a Csodabuszt, hogy menjen el Kékmaciért. Gizi mama most nem mehet vissza az emberek közé, de tudtam, hogy Kékmaci és barátai biztosan segítenek.

Kékmaci odahajolt Sünihez.

- Lehet, hogy a zöld ruhás manó lesz az, a piros sapkával – suttogta.
- Milyen manó? – kérdezte Melantil, mert nem csak minden szó halott a teremben, de mindenki gondolatát is hallotta, elvégre ő volt a fővarázsló.

Kékmaci és Süni részletesen elmesélte a manóval való találkozásukat. Mikor befejezték, ismét izgatott tanácskozásba kezdett mindenki. Ekkor hirtelen földrengésszerű robaj hallatszott. A tanácsterem hatalmas hátsó falán megjelent egy óriási repedés, melyből fekete kormot fújt be a jeges szél. Melantil felemelkedett, a repedés felé nyújtotta karjait, behunyta szemét és halkán varázsigéket kezdett mormolni. A jeges szél hirtelen megszűnt, a fekete korom szemcsék megálltak a levegőben, de nem estek le, csak álltak mereven, mozdulatlanul. Mindenki ledermedt a teremben, megértették, hogy ilyen hatalmas veszély még soha sem fenyegette Tündérországot.

Galantesz király magához rendelte Melantil fővarázslót, Tulenta kancellárt és Kékmacit. Némán átvonultak egy oldalsó kis terembe. A nagyteremben ekkor halkán, lágyan megszólalt egy fuvola hangja. Előlépett egy csodaszép tündérlány, Lübelinel, és olyan szépen fuvolázott, hogy mindenki megnyugodott, visszatért a remény a szívükbe.

Megnyílt a kisterem ajtaja, és kilépett rajta Kékmaci. Nyakában egy tengeri kagylóból készült apró kürt lógott. Örömmel látta, hogy kis barátai, Süni és Nyuszi milyen vidáman beszélgetnek Tündérország vezetőivel. Gyorsan elbúcsúztak mindenkitől, felszálltak a Csodabuszra. A Csodabusz felemelkedett, el kezdett körbe-körbe forogni, de végül visszaereszkedett a főtérre.

- Mi a baj? – kérdezte Süni.
- Nem találom a hazafelé vezető utat, eltűnt az átjáró, mely a Kékmaci barlangjához vezet – válaszolta a Csodabusz.

3. Fejezet / Kizuhanás Tündérországból

A hírre, hogy a Csodabusznak nem sikerült elindulni, mindenki a Főtérre sietett. A Főtér felett megjelent egy árnyék, mely gyorsan növekedett. Egy hatalmas azúrkék pillangó hátán megpillantották Solevilor fővadászt. Solevilor óvatosan leszállt, és azonnal Galantesz király elé járult. Jelentette, hogy a kristálysziklákon túl megnyílt a föld, és egy olyan mély hasadék keletkezett, melynek nem látni az alját. A hasadékból, mint egy kéményből, sűrű fekete korom áramlik fel; már az egész környéket kezdi belepni. Mindenkinél eszébe jutott a nagyterem meghasadt fala. Nyuszi és Süni rémülten Kékmacihoz bújt, Gizi mama elkomorodott.

- Merre vannak a kristálysziklák? – kérdezte Kékmaci.
- Ott kellett volna visszamennünk a barlangodba, de már eltűntek – válaszolta a Csodabusz.
- Oda kell mennünk, és ha kell, akkor le kell ereszkednünk a hasadékba. Hátha úgy hazakerülünk – jelentett ki határozottan Kékmaci

Mindenki elámult ezen a bátor kijelentésen, csak Nyuszi és Süni kezdett reszketni a félelemtől. Gizi mama lehajolt hozzájuk, és valamit a fülükbe súgott, majd a hajából kivett két ezüstsínű selyemszalagot. Egyiket Süni, a másikat Nyuszi nyakába kötötte.

- A Csodabusz nem tud leszállni a hasadékba, de én ismerek valakit, aki tud segíteni – mondta Solevilor fővadász. – Melantil, kérlek, hívd Orzatront, a sárkánygyíkok királyát!

Melantil elővett egy sárkányfogból faragott sípot, háromszor belefúj, és néhány pillanat múlva egy tüzes bíborszínekben pompázó repülő sárkánygyík, maga a híres Orzatron ereszkedett le a Csodabusz mellé. Galantesz király elrendelte, hogy Solevilor fővadász kísérje el Kékmacit és társait a kristálysziklák helyén keletkezett szakadékhoz. Kékmaci felkapta Sünit és Nyuszit, majd felültek Orzatron hátára Solevilor fővadász mögé. Orzatron, a sárkánygyíkok királya óvatosan felemelkedett, majd hirtelen láthatatlanná vált, és vele együtt eltűntek a hátán utazók is.

Kékmaci nagyon meglepődött. Már sokféleképpen utazott Tündérországból, de ez most teljesen más volt. Hirtelen elsötétült minden egy pillanatra, aztán milliónyi apró, fénylő szivárványbuborék pukkant el csilingelve mindenfelé. Különös dallama volt a csilingeléseknek, mint a patak csobogásának. Nyuszi és Süni megnyugodott, jól eső bizsergés járt át minden utazót, mintha az elpukkanó fényrészecskék olyan életenergiákkal töltötték fel őket, – úgy érezték, újjászülettek. Hamar véget ért a kellemes fényfürdő; ismét elsötétült minden, majd hirtelen ott találták magukat a hasadék felett, mely körül már minden csupa fekete korom volt.

- Ide Tündérország egyetlen lakója sem mer leereszkedni, csak Orzatron, a sárkánygyíkok királya – mondta Solevilor fővadász. Nagy dolog volt ez a kijelentés, mert mindenki Solevilort tartotta a legbátrabb tündérnek egész Tündérországból.

– Köszönöm – mondta Kékmaci –, de úgy gondolom, ide csak nekünk szabad lemennünk, különben még nagyobb veszélybe kerülhet Tündérország.

Ez a kijelentés Sünit és Nyuszi is megrémisztette, de eszükbe jutott, mit súgott Gizimama a fülükbe: *„Ne féljete, bízzatok mindig Kékmaciban”*. Jóleső érzéssel megsimogatták a nyakukba kötött selyemszalagot.

– Kékmacinál jobban senki sem tud fára mászni – gondolta Süni.

Váratlanul ismerős füttyszót hallottak, és a szakadékból régi barátjuk a nagy kerek erdőből, Denevér szállt fel, egyenesen Kékmaci vállára.

– Hogy kerülsz ide? – kérdezték egyszerre.

– Hová kerültem? – csodálkozott Denevér.

Ebben a pillanatban ismét megremegett a föld. Nyuszi és Süni riadtan belekapaszkodtak Kékmaci erős karjaiba. Solevilor fővadász felugrott Orzatron hátára, és elrepült. A remegést hatalmas robaj kísérte: megnyílt a föld, és zuhanni kezdtek.

A zuhanás először émelyítően gyors volt, majd egyre lassult, végül lebegéssé változott. Vak sötétség vette körül Kékmacit, de érezte, hogy Süni és Nyuszi erősen kapaszkodnak a karjaiba.

– Denevér, itt vagy? – kérdezte vékony hangon Nyuszi.

– Persze, hol lennék, itt lebegek az orrod előtt – válaszolta közről Denevér.

– Látsz minket? – kérdezte Nyuszi.

– Igen, hiszen tudod, hogy én látok a sötétben. Nem úgy látok, mint ti, de látok mindent.

– Hol vagyunk? – kérdezte Kékmaci.

– Nem tudom – válaszolta némi szünet után Denevér. – Egy ideig a szakadékban zuhantunk, de kiestünk a szakadékból, és most lebegünk a semmiben.

Nyuszi félelmében belekapaszkodott a selyemszalagba, amelyet Gizi mamától kapott, és az halvány, ezüstös fénnel világítani kezdett. Süni csodálkozva látta, hogy fénylik Nyuszi, gyorsan megsimogatta a nyakában lévő szalagot, mire az is felfénylett. Átjárta őket az a jóleső melegség, amelyet utazás közben éreztek a szivárványbuborékok között. Már nem féltek, élvezték a lebegést, csak a sötét zavarta őket egy kicsit. Kékmaci észrevette, hogy barátai már nem kapaszkodnak belé; odanézett, és azt látta, hogy boldog mosollyal lebegnek, forognak, bukfenceznek a levegőben.

– Ezt hogyan csináltátok? – kérdezte Kékmaci.

– Gizi mama ismét csodát tett – válaszolta nevetve Nyuszi, aki teljesen elfelejtette, mennyire félt.

– Gizi mama... – dörögte Kékmaci, és ahogy kimondta, az ő bundája is fényleni kezdett. Olyan ezüstös, gyöngyházfényben ragyogott, mint a Csodabusz, amikor átjött a barlangjába. Kékmaci egyszerre mindent megértett: tudta, hogyan juthatnak haza.

- Legyünk a barlangomban! – kiáltotta hangosan Kékmaci.
- Legyünk! – kiáltotta egyszerre mindenki.

4. Fejezet / Lebegés a tisztáson

A barlang előtt az állatok még mindig azon tanakodtak, hogy hová lett a palacsintatorta, amikor kirepült a barlangból Denevér, utána Kékmaci, Süni és Nyuszi lépett ki.

- Ilyen gyorsan visszajöttetek? – kérdezte csodálkozva Bagoly. – Hogy lehet ez, hiszen épp az imént tűnt el veletek a Csodabusz?
- Tündérországból nincs olyan, hogy idő, ott mindig most van – válaszolta mosolyogva Kékmaci.
- Én sem értem – vont a vállát Süni, de érezte, hogy most nem érdemes erről faggatni Kémacit.

Nyuszi nem zavarták olyan bonyolult dolgok, mint az idő. Ő izgatottan próbált mindent elmesélni. A nagy kerek erdő lakói ámulva hallgatták, ahogy Nyuszi összevissza magyaráz földrengésről, sárkányokról, Gizi mamáról és mindenféle furcsa nevű tündérekéről.

- Azonnal meg kell találnunk a zöldruhás manót, a többit majd este a tábortűznél elmesélem – szakította félbe Kékmaci.
- Milyen manót? – kérdezte Bagoly.
- Azt, amelyik ellopott valamit Tündérországból, és most itt bújkál nálunk. Ha nem találjuk meg sürgősen, akkor egész Tündérország szétesik, eltűnik, és ránk is szörnyű sors vár.

Mindenki beleborzongott. Tudták, Kékmaci nem szokott ilyen borzasztó dolgokat csak úgy mondani.

- Hívjatok össze mindenkit a nagy kerek tisztásra! – szólt Kékmaci, – hamarosan ott találkozunk.

Megindultak az állatok lefelé a hegyről, hamarosan csak Kékmaci ücsörgött egyedül a barlang előtt. Még mindig éhes volt, hiszen egész nap nem evett semmit, de közben megjárta Tündérországot. Miközben éhes pocakját megvakarta, beleakadt a mancsa a nyakában lógó apró kürtbe. Eszébe jutott Melantil fővarázsló titka: ha valaki belefúj a csodakürtbe, akire éppen gondol, az meghallja és nyomban ott terem.

Próbaképpen belefűjt egy hatalmasat, és közben az öreg Sasapóra gondolt. Éles, süvítő hangot adott ki a kürt, és hamarosan egy hasonló éles vijjogás jelezte, hogy Sasapó közeledik.

- Úgy éreztem, jönnöm kell – mondta Sasapó köszönés helyett.
- Én hívtalak – mondta Kékmaci, és kinyújtott mancsában megmutatta az apró kagylóból készült kürtöt.

Elmesélte, hogy egy huncut manó kiszökött Tündérországból, miután ellopott egy varázserejű valamit, de hogy mit, azt senki sem tudja.

- Nem lesz könnyű – mondta hosszas megfontolás után Sasapó, – ha varázsereje van, akkor lehet, hogy képes arra is, hogy láthatatlanná váljon.
- Sasapó, tudom, hogy a fák lombjai miatt nem jól látod, mi történik a nagy kerek erdőben, de fentről mindent látsz a mezőn és a kerek tó partján. Neked kell irányítanod a keresést a nagy kerek erdő körül, hátha kiszökik a manó.

Sasapó bólintott, majd egyetlen hatalmas szárnycsapással felemelkedett, és méltóságteljesen körözni kezdett a magasban.

Kékmaci lassan leereszkedett a hegyről, megindult a hegy lábánál elterülő nagy kerek erdő felé, amelynek közepén a nagy kerek tisztás volt. A tisztáson folyt keresztül a patak, amely az ő barlangjából eredt, keresztülfolyt az erdőn, majd beleömlött a nagy kerek tóba. Menet közben végre alaposan belakmározott a finom őszi gyümölcsökből. Mikor beért a tisztásra, a közepén lévő hatalmas kerek kőre huppant, és lábait lóbálva várta a többieket.

Ahogy ott ücsörgött és gondolkodott, egyszer csak legnagyobb meglepetésére lebegve elúszott előtte egy csiga. Meglepődve néztek egymásra. Amikor Kékmaci kinyújtotta a mancsát, hogy megfogja, a lebegő csiga hirtelen eltűnt. Kékmaci bosszankodva körülnézett, ám ekkor meghallotta, hogy valaki hátulról, a lehullott száraz faleveleken keresztül közeledik. Riadtan megfordult, de csak Süni érkezett meg.

- Mitől ijedtél meg? Csak nem tőlem? – kérdezte nevetve Süni.

Mielőtt Kékmaci válaszolhatott volna, megjelent a levegőben három giliszta, amelyek egyszerre vonaglottak, mintha víz hullámok lennének. Ámulva néztek egymásra, aztán a hullámozó gilisztákra, majd ismét egymásra – végül a giliszták eltűntek.

- Láttad? – kérdezte ledöbbenve Süni.
- Az előbb egy csiga lebegett el ugyanígy – válaszolta Kékmaci.

Ekkor Nyuszi ugrott elő a bokorból, sebesen rohant feléjük. Mögötte egy apró tűzgolyó cikázott, kergette Nyuszit. A nyúl rémülten elszáguldott mellettük, majd egy hatalmas ugrással belevetette magát a jég hideg patakba. A tűzgolyó abban a pillanatban eltűnt. Nyuszi prüszkölve, tüsszögve, dideregve kikászálódott, és tanácstalanul széttárta a mancsait.

- Itt lesz valahol az a huncut manó – dörögte Kékmaci.
- Még jó, hogy nem gyűjtötte fel az erdőt! – bosszankodott Süni.
- Még jó, hogy... – kezdte Nyuszi, de nem tudta befejezni.

A legnagyobb megdöbbenésükre Özike lebegett be a tisztásra hanyatt fekve. Lebegés közben kétségbeesve kalimpált a lábaival. Amikor a nagy kerek kő fölé ért, hirtelen lehuppant, nagyot nyekkent, majd nehézkesen talpra ugrott. Riadtan barátaira nézett, majd szó nélkül berohant az erdő sűrűjébe.

- El kell kapnunk a pimasz manót! – fejezte be Nyuszi.
- A tisztáson nem leszünk biztonságban – gondolkodott hangosan Kékmaci.
- Hová bújjunk? – kérdezte Nyuszi.
- Nem bujkálunk – válaszolta határozottan Kékmaci. – Hanem elkapjuk a manót!

Süninek eszébe jutott Gizi mama tanácsa, hogy ne féljenek, hanem bízzanak Kékmaciban. Ettől megnyugodott, és eszébe jutott Gizi mama mézes puszedlijének íze. Szeme felragyogott az emléktől, és magához intette barátait.

- Megvan, hogyan kapjuk el a manót! – suttogta izgatottan Süni. – Mézzel!

Kékmaci elégedetten bólogatott. Nyuszi csodálkozva kérdezte:

- Hát ez meg honnan jutott eszedbe?
- Gizi mama mézes puszedlijéről – mondta Süni széles mosollyal.
- Gizi mama megint megment minket – dörögte elégedetten Kékmaci, majd nyomban kiosztotta a feladatokat.

Nyuszi körberohanta az erdőt, és mindenkinek a fülébe súgta, hogy ne jöjjön a tisztásra, hanem húzódjon meg az erdő mélyén. Alkonyatkor találkozó Kékmaci barlangjában.

Süni kikocogott a nagy kerek erdő melletti rétre. Felkereste összes rokonát, minden mezei rágcsáló barátját: a pockokat, ürgéket, mezei egereket és vakondokat. Elmesélte, milyen katasztrófa várható, ha nem kapják el a huncut manót.

Kékmaci hazaindult, hogy nekilásson egy hatalmas hagymás-szalonnás rántottát sütni, hogy az esti találkozón mindenkinek jusson.

5. Fejezet / Tiviti

– Eltűnt a barlangom – dörögte döbbsen Kékmaci, amikor felért a hegyre. A barlang helyén egy hatalmas sziklafal emelkedett. Egy szűk hasadékon fekete korom szivárgott a levegőbe. Váratlanul

Denevér röppent ki a nyíláson, és tüszögni kezdett a koromtól.

– Mi történt? – kérdezte Kékmaci.

– Nem tudom. Végre elaludtam a barlang mennyezetén, aztán arra ébredtem, hogy egy hatalmas erő kirepít a hasadékon. Tiszta korom lett a bőröm. Most hol fogunk lakni? – kérdezte Denevér.

– Úgy látszik, a manó meghallotta, miről beszéltünk a tisztáson, és hamarabb felért a hegyre, mint én.

– Gonosz egy manó – bosszankodott Denevér.

– Lehet, de a manók nem szoktak gonoszak lenni. Talán csak butácska, és nem tudja, milyen veszélyei lehetnek a varázserő használatának.

Kékmaci fáradtan leült egy kőre. A koromról eszébe jutott Tündérország, a nagy tanácssterem és a megrepedt fala. Arra gondolt, mit tennének most a tündérek, mit mondana Gizi mama – de tanácstalan maradt. Aztán felidézte Lübelinel csodálatos fuvolájátékát, és ettől az emléktől megnyugodott. Tudta, mit kell tennie.

Levette a nyakában lógó csodakürtöt, lágyan belefúj, és közben Feketerigóra gondolt. Lenézett a hegy alatt elterülő nagy kerek erdőre, és látta, ahogy az őszi színekben pompázó lombkoronából felemelkedik egy apró fekete pötty, majd sebesen felé repül.

– Különös hangot hallottam. Te hívtál, Kékmaci? – kérdezte Feketerigó, amikor felért.

– Igen. Szeretném, ha segítenél! Most mindenki ideges és fél az erdőben – meg kellene nyugtatni őket. Este ide jönnek tanácskozni az állatok. Kérlek, szólj az összes énekesmadárnak, hogy az út mentén dalukkal csillapítsák a rettegőket. Gizi mama is mindig dúdolt, ha féltünk.

Kékmaci elmosolyodott – Gizi mama említése ismét felidézte benne Lübelinelt, a csodálatos tündérlányt.

– Honnan jön ez a korom? – rántotta vissza az álmodozásból Denevér kérdése.

– Tündérországból láttam ilyet – válaszolta Kékmaci.

A koromról eszébe jutott az egyetlen értelmes dolog, amit tehetett. Tüzet rakott a szikla előtt, ott, ahol reggel a palacsintát sütötte. Rántottát azonban már nem tudott sütni, minden az eltűnt barlangban maradt. A tűz füstjét látva elindultak az állatok a hegyre.

Az úton felhangzott a csodaszép rigófütty, amelyre pacsirták és csalogányok válaszoltak, majd rázendített az összes énekesmadár. Nyuszi ért fel elsőnek, utána

Őzike, és szép sorban a sok-sok állat. Utolsónak Süni kapaszkodott fel – neki fárasztó volt másodszor is megmászni a hegyet.

Beesteledett, mire mindenki helyet foglalt a tábortűz körül. A barlang eltűnéséről beszéltek izgatottan, ezért Kékmaci felállt, és felemelte a mancsát, hogy figyeljenek rá. Ekkor mindenki legnagyobb döbbenetére váratlanul felemelkedett, és lebegni kezdett. Félelmetes volt: a madarak riadtan felröppentek, körözni kezdtek a hegy körül, az állatok pedig hátráltak egymást taposva. Kékmaci hangja váratlanul megállította őket.

– Manó, tudom, hogy itt vagy. Kérlek, tegyél le, és bújj elő! – szólt emelt hangon Kékmaci.

Hirtelen lehuppant a földre, de gyorsan talpra ugrott.

– Bolond lennék! – hallatszott egy vékony hang a sötétből, de csak Kékmaci, Nyuszi és Süni értette, mert ők ittak Melantil varázsitalából, és így minden tündérnyelvet megértettek.

– Ha most előjössz, és befejezed a huncut varázslatokat, ígérem, nem esik bántódásod – mondta Kékmaci.

– Hiába fenyegetsz, láthatatlan vagyok, és a varázserőm korlátlan. – Figyelj csak! – szólt a manó.

Hirtelen minden állat felreppent a levegőbe és lebegni kezdett, majd – Kékmaci kivételével – mindenki váratlanul eltűnt a tábortűz fényéből.

Kémacit ismerős érzés járta át a lebegés közben. Hasonló émelyítő érzést érzett a hasában, amikor kizuhantak Tündérországból. De most nem volt vele Nyuszi és Süni, akiknek a nyakában ott világítottak Gizi mama selyemszalagjai, sem Denevér, aki látott a vaksötétben is. Egyedül volt a tábortűz fényében.

Tudta, hogy a manó még itt bujkál, hiszen ha már eltűnt volna, ő sem lebegne. Ha még itt van, akkor még van remény – gondolta –, talán meg tudom győzni.

– Hogy hívnak? – kérdezte Kékmaci.

– Tiviti – hangzott a válasz egy kis szünet után.

– Szép neved van, Tiviti. Kérlek, tegyél le!

– Nem lehet. Nagyon félek tőled.

A beszélgetést Denevér érkezése szakította félbe. Ő késve érkezett a megbeszélésre.

– Mit csinálsz, Kékmaci? Hol vannak a többiek? Nem jönnek? – kérdezte.

Kékmaci hirtelen a kemény földre zuhant, és fájdalmában nagyot nyekkent. De leginkább az fájt neki, hogy elszalasztotta a lehetőséget, hogy meggyőzze Tivitit. Hallotta, ahogy a láthatatlan manó elszalad a száraz őszi faleveleken.

6. Fejezet / A varázspálca

Kékmaci hosszan, szóttanul bámulta a tüzet. Nem haragudott Denevérre, amiért elriasztotta Tivtit, csak fáradt és szomorú volt, nagyon szomorú. A lángok szép lassan alábbhagytak. Az izzó parázs fényjátékában egyszer csak kirajzolódott Orzatron, a bíborvörös sárkánygyík alakja, de aztán Kékmaci rájött, hogy csak a képzelete játszik vele. Milyen jó lenne, gondolta, ha megjelenne Orzatron hátán Solevilor fővadász, vagy legalább Gizi mama itt lenne. Nagyon egyedül érezte magát. Megértette, hogy egyedül nem tudja megoldani mindkét világ problémáját – az elszabadult varázserőt, mely mindent elpusztít.

Mikor idáig ért gondolataiban, elhatározta, hogy megkeresi Sünit és Nyuszt. Először arra gondolt, hogy a varázskürttel magához hívja őket, de meggondolta magát, nem akarta, hogy Süni az apró lábaival harmadszor is felmásszon ilyen magas hegyre. Halkan odaszólt Denevérnek, aki egy közeli fa ágán lógott fejfelé:

– Gyere, menjünk. Neked is segítened kell, hiszen te látsz a legjobban a sötétben.

Hajnalodott, mire a tisztásra értek. Denevér keresett egy kényelmes faágat, Kékmaci pedig felült a nagy kerek kőre. Halkan belefűjt a csodakürtbe, és közben Nyuszira és Sünire gondolt. Hamarosan megjelent a két álmos jóbarát. Kékmaci elmesélte, mi történt, miután Tivti visszavarázsolta őket a nagy kerek erdőbe.

Váratlanul megjelent a patakparton jó barátjuk, Béka, akinek a zöld fején egy apró piros sapka virított.

– Nézzétek, ez a manó piros sapkája! – nevetett fel Süni.

– Igen, ezt láttam Tivti fején – mosolyodott el Kékmaci, aki nagyon mókásnak találta Békát.

– A tóparton találtam – mondta Béka. – Nem tudtam, hogy egy manóé, azt sem tudtam, hogy nálunk is vannak manók. Milyen manó volt? Hegyi manó, erdei manó vagy vízi manó? Milyen manók vannak még?

– Gonosz manók – kottyantotta közbe Denevér, de Kékmaci leintette.

– A manók nem gonoszak: Tivti inkább csak egy ostoba manógyerek lehet.

– Nem vagyok ostoba, és kérem vissza a sapkámat – hallatszott egy vékony hang.

Béka ijedtében ugrott egy nagyot, majd még egyet a víz felé.

– Várj! – kiáltott Kékmaci. – Csak a sapkáját kéri vissza.

– Ezt honnan tudod? – kérdezte Denevér.

– Persze, ti nem értitek – mondta Süni. – Ti nem ittatok a varázssitalból.

Tivti türelmetlenül megismételte:

– Ti vagytok az ostobák, és elloptátok a sapkámat is. Kérem vissza!

Ebben a pillanatban Béka felemelkedett és elkezdett forogni. Vicces látvány volt, ahogy ijedten kalimpált, de senkinek sem volt kedve nevetni. Pörgés közben a piros sapka lerepült a fejéről. A nagy kerek kő mellett pár lépésnyire láthatóvá vált a zöld manó, Tiviti. Lehajolt, hogy felvegye a piros sapkát, amikor egy hatalmas árnyék jelent meg a tisztás felett. Mindenki fölnézett, és meglátták, ahogy Sasapó a magasban behúzza hatalmas szárnyait, és zuhanórepülésben lecsap Tivitire. A manó az utolsó pillanatban előkapott egy apró varázspálcát, kört rajzolt a feje fölé, és nyomban láthatatlanná vált. Sasapó már csak a levegőt tudta megmarkolni. Tiviti az utolsó pillanatban tudott félreugrani, de az ugráskor elejtette a varázspálcáját. Senki sem látta az apró pálcá leesését, de Denevér éles füle meghallotta a finom pendülést, ahogy a pálcá földet ért.

– Süni, ott van a varázspálcá mögöttes, vedd fel gyorsan! – kiáltotta Denevér.

Süni gyorsan rávetette magát a varázspálcára, összegömbölyödött, hogy senki se tudja elvenni tőle. Nyuszi megkönnyebbülten felsóhajtott. Kékmaci már éppen meg akarta dicsérni Sünit, mikor az hirtelen eltűnt.

7. Fejezet / Almafa

Abban a pillanatban, amikor Süni megkaparintotta a varázspálcát, Tiviti megjelent a tisztás szélén. Sasapótól félve gyorsan bebújt a bokrok közé. Kékmaci teljesen összezavarodva kérdezte:

– Hová lett Süni?

Nem volt idő rágódni a kérdésen, mert a tisztás felett megjelent a Csodabusz. Belebegett a tisztásra, némán leereszkedett, majd a kinyíló ajtóban felbukkant Gizi mama mosolygó arca.

– Tudtam, hogy neked sikerül visszaszerezni a varázspálcát – mondta, miközben átölelte Kékmacit.

– Hááát... nem tudom, mi történt pontosan, de Süni eltűnt – válaszolta Kékmaci.

– Ellopták a varázspálcámat! – szipogta duzzogva Tiviti, miközben a zöld ruháján lévő foltot dörzsölgette zavartan.

– Manó, nem te loptad ki a varázspálcát Tündérországból? – kérdezte Gizi mama. – Sőt, amint a ruhádon lévő tejfölfoltok mutatják, a palacsintatortát is te loptad el. Gyere, hazaviszlek, mielőtt újabb kalamajkát okozol.

– Nem mehetünk, amíg nincs meg a varázspálca – szólalt meg váratlanul a Csodabusz.

A varázspálca érintése kellemes érzéssel töltötte el Sünit, hasonlóval, mint amit Tündérországban érzett. Süni csak feküdt rajta, és azon gondolkodott, miért mondta azt Kékmaci, hogy ő eltűnt. Talán nem látják, hogy itt fekszik. Csendben megfogta a varázspálcát, nézegette, most mit csináljon vele. A manó lebegtette a dolgokat – lehet, hogy most már én is tudok lebegtetni? – gondolta. Nézzük, hogyan lebeg Tiviti. Ahogy kigondolta, máris a levegőbe emelkedett a manó. Riadtan kalimpált, közben próbálta a fején tartani a piros sapkáját.

– Mi a manó... – szólalt meg Denevér döbbenten, ahogy ellebegett előtte Tiviti.

Béka ijedtében a patakba ugrott és eltűnt. Sasapó felemelkedett, hogy elkapja Tivitit, de Kékmaci időben odakiáltott, hogy hagyja, már nem veszélyes, már nem tud varázsolni.

– Süni, nem szabad! – szólalt meg riadtan Gizi mama.

De Sünit már nem érdekelte, mit mond Gizi mama. Leejtette Tivitit, és ő maga emelkedett fel a magasba. Láthatatlan volt, és repült, úgy, ahogy mindig is vágyott. Elegánsan vitorlázott, mint a golyák, majd cikázott, mint a fecskék, suhant, mint a sasok, végül csak lebegett lágyan. Csak rá kellett gondolnia, és máris megtörtént. Soha nem érezte magát ilyen boldognak. Kirepült a tisztásról, átrepült a nagy kerek erdő felett, elrepült a faluba, és a legszebb almafa ágára ült almát eszegetni.

A fa alatt szaladgáló mérges kutya megérezte a szagát, de nem látta sehol, csak vadul ugatott fel a fára. Süni egyetlen gondolatával a fán lévő összes almát a kutyus nyakába zúdította. Szegény kutyus nyüsztve menekült el.

Furcsa érzés váltotta fel az örömmámort. Megrázkódott ettől az érzéstől, de gyorsan eszébe jutott, hogy most már bármit megtehet. Ezentúl soha többé nem kell ijedtében összegömbölyödni és reszketni a félelemtől. Ez a felismerés elnyomta a hideg borzongást. Mit kívánjak? – töprengett Süni. Kékmaci tudná, mi lenne jó – gondolta. – Hát legyen itt Kékmaci.

Kékmaci váratlanul ott ült mellette az almafán, és csodálkozott, hogy került ide. Abban a pillanatban egy hatalmas reccsenéssel letört a faág, Kékmaci lezuhant, Süni rápottyant, közben elejtette a varázspálcát. A varázspálca leesett, Süni ismét láthatóvá vált.

Szörnyű érzés fogta el Sünit, még soha ilyen rosszul nem érezte magát. Keveredett benne a szégyen a veszteséggel – minden elveszett, amire csak vágyott. Bármilyen áron vissza kell szereznem a varázspálcát – gondolta.

8. Fejezet / Süni megint eltűnik, majd Nyuszi is

- Menjünk gyorsan, mielőtt meglátnak az emberek – mondta Kékmaci Süninek.
- Nem lehet még, mert leejtettem a varázspálcát, meg kell keresnem – válaszolta szomorúan Süni.

Kékmaci elővette varázskürtjét, lágyan belefújta, miközben Gizi mamára gondolt és a Csodabuszra. Hamarosan meg is jelent a falu szélén alacsonyan lebegve a Csodabusz. Gizi mama kihajolt az ajtón integetve, hogy jöjjenek gyorsan. Kékmaci megindult a busz felé, de Süni lekuporodott, és el kezdte keresni a varázspálcát.

Keresés közben arra lett figyelmes, hogy minden irányból apró hangyák szaladnak egy pont felé. Süni is arra futott, és örömmel látta, hogy éppen a varázspálcát próbálják felemelni. Gyorsan felkapta, és arra gondolt, hogy de jó lenne megint láthatatlannak lenni. Megint előntötte Tündérország jóleső emléke, majd ismét jött a hideg borzongás. De már nem számított, hiszen meg van az áhított varázspálca.

Süni nagyon élvezte, hogy ismét láthatatlanná tudott válni. Mindig félénk volt, mert gyenge, pici lábaival nem tudott elszaladni. Egész testét beborító hegyes tüskéi miatt mindenki mogorvának tartotta és ez elszomorította. Nyuszin és Kékmacin kívül nem is voltak a barátai. És a repülés, ó a repülés, az olyan régi vágya volt már pici kora óta. Mindig irigyelte a madárkakat, ahogy szabadon röpködnek, mikor neki küszködnie kell ez az apró lábaival a földön. De most a visszaszerzett varázserő segítségével ismét repülhet szabadon, láthatatlanul, ahogy annyiszor megtörtént már álmában.

Kékmaci közben odaért a Csodabuszhoz.

- Süni hol van, nem jön? – kérdezte Gizi mama.

Kékmaci csodálkozva nézett körül – hová tűnt megint Süni? Kutyaugatás hallatszott minden felől.

- Mennünk kell, nem maradhatunk – mondta türelmetlenül Gizi mama.

A Csodabusz gyöngyház fénye sürgető lüktető vörösre változott. Kékmaci és Gizi mama gyorsan felszálltak a Csodabuszra, mely azonnal visszamenekült a nagy kerek erdő közepén található nagy kerek tisztásra. A tisztás közepén lévő nagy kerek kövön ücsörgött Tiviti szomorúan, Nyuszi és Denevér próbálták megvigasztalni, mikor megérkezett a Csodabusz.

Nyuszi már nagyon izgatott volt, nem értett semmit: Honnan került elő a csodabusz Gizi mamával? Hogyan lett látható Tiviti? Hová tűnt hirtelen Kékmaci, aztán a Csodabusz Gizi mamával? Hogyan kerültek vissza?

- Mindent elmagyarázok, ígérem – mondta Gizi mama.

– Hol van Süni? – kérdezte Denevér.

Gizi mama is leült a nagy kerek köre, magához ölelte Tiviti, és éppen el akarta magyarázni, hogy mekkora zűrzavart okozott itt és Tündérorszámban. Ekkor váratlanul fekete korom kezdett hullani a tisztásra.

– Megint hatalmába kerített valakit a gonosz varázshatalom – mondta riadtan Gizi mama.

– A varázshatalom miért gonosz? – kérdezte Kékmaci.

– Nem gonosz, csak ha rosszul használják – felelte Gizi mama.

– Lehet, hogy Süni megtalálta, mert lemaradt megkeresni – tájékoztatta Kékmaci a többieket.

– Remek! – rikkantotta Nyuszi bizakodva. Nagyon jó barátja volt Süni, el sem tudta képzelni róla, hogy bármi gonoszsgot műveljen.

Nyuszi ebben pillanatban eltűnt a tisztásról.

– Unom ezt a sok varázslatot! – rikkantotta Denevér miközben riadtan felreppent. – Kezd egyre veszélyesebbé válni – mondta, és gyorsan kirepült a tisztásról.

– Sokkal veszélyesebb, mint gondolnátok! – mondta Gizi mama. Kérlek, Csodabusz, mutasd nekik!

Mindenki a Csodabusz felé fordult. Csodabusz ritkán szólalt meg Tündérorszámban kívül, akkor is ha tehetett, akkor Kékmacival beszélt. Most is csak ennyit mondott tündérnyelven:

– Kérlek, Tiviti, gyere le a nagy kerek köről!

A csodabusz szelíd, de határozott hangja hatására Tiviti gyorsan leugrott, és szégyenlősen Gizi mama mögé bújt. Kékmaci érdeklődve nézett a Csodabuszra. Csodabusz felkapcsolta a lámpáit, erős fényével rávilágított a nagy kerek körre. A nagy kerek kör fölé hulló fekete korom a reflektorok fényében megcsillant, majd átváltozott aranyló szemcsékké, melyek kavargó táncában kirajzolódott Melanti, a fővarázsló alakja.

9. Fejezet / A varázsvilág

– Tündérország a fény világa – kezdte Melantil. – A csillagok fényéből származik az a varázserő, amely megteremtette Tündérországot, a csodák birodalmát. A fény lebegéséből születtek meg a hangok, amelyekből keletkeztek az ősi varázsigék. Az első tiszta szívű emberek ezen varázsigék segítségével olyan meséket mondtak, amelyek elvarázsolták a tábortüzek mellett éjszakázókat. A tűz lángja ezért emlékeztet az ősi fény varázslatos hatására.

Melantil fényalakja figyelmeztetőül felemelte az ujját, és komor hangon folytatta:

– De ahol fény van, ott árnyék is van. A tűz nemcsak fényt ad és meleget, de a lángok tánca csalóka képzelődést is okozhat, lángja megégethet, parazsa pedig megperzseli azt, aki nem tiszteli. Tündérországba bekerült az első emberek minden vágya és félelme. Minden tiszta gondolat építi Tündérországot, minden gonosz tett rombolja. Tündérország folyton változik.

A Csodabuszból áradó fény megremegett, ahogy Melantil kivetített képe Kékmaci felé fordult.

– Az állatok félnek a tűztől, ezért a legbátrabbak is csak a legritkább esetben jutnak el oda. A tűz lángja sárga és vörös, de a legmélyén, ahol a legtisztább a varázslat, ott kék. Te is ezért kaptál kék bundát, Kékmaci. Ezért nem félsz a tűztől, mint a többi állat. Mert te magad vagy a láng szíve.

Gizi mama szomorúan lehajtotta a fejét, Melantil folytatta:

– Az emberek már régen megfeledkeztek Tündérországról, már nem hallgatnak meséket tábortüzeknél. Annyi gonoszság történt az emberek világában, hogy már csak Gizi mamának szabad a bejárás Tündérországba.

– Miért veszélyes, ha kijut valami Tündérországból? – kérdezte ámulva Tiviti.

– Mert a varázslás olyan, mint a tűz: ha nem tisztelel, mindent elpusztít – válaszolta Melantil.

A Csodabusz lekapcsolta a lámpáit, Melantil helyén ismét fekete korom hullott a tisztásra.

– Meg kell mentenünk Sünit – húzta ki magát Kékmaci.

Gizi mama elmosolyodott, nagyon szerette Kékmacit.

10. Fejezet / A tűz kialszik

Nyuszi váratlanul Süni kuckójában találta magát. Ott ült Süni asztalánál, mely tele volt finomságokkal. Az asztal másik oldalán Süni mosolygott.

- Mi történt már megint? Hogy kerültem ide? – kérdezte csodálkozva Nyuszi.
- Hiányoztál... – válaszolta Süni.
- Téged keres mindenki – vágott szavába Nyuszi. – Miért tűntél el?
- Azt teszek, amit csak akarok – kiáltotta dühösen Süni.

Nyuszi megijedt – valami megváltozott Süniben, volt benne valami ijesztő, amit még soha nem látott kis barátjában.

- És most mit szeretnél? – kérdezte Nyuszi riadtan.
- Nem szeretnék, akarok! – vágta rá Süni – Unatkozom.

Nyuszi csendben figyelte Sünit, nem tudta, mit válaszoljon. Ahogy nézte, észrevette, hogy Süni fején a tüskék között megcsillant valami. Felismerte a varázspálcát és mindent megértett. Süni ismét megszerezte a varázspálcát, és ide varázsolta magához.

Süni megborzongott, felállt, és begyújtott a kandallóba. A tűz nem melegítette fel, ezért újabb fahasábot dobott rá. A tűzbe eső fadarab hirtelen fellángolt, a kandallóból egy lángnyelv kicsapott, izzó parázssal szórta be Sünit. Ijedten hátraugrott, de már késő volt. A kandalló paraszában meglátott két egymással birkózó tűzsárkányt, melyek hirtelen ránéztek. Ledermedt a félelemtől.

Nyuszi hirtelen odaugrott, és egy vödör vizet öntött a tűzre. Füst és gőz töltötte be mindent. Nyuszi nem látott semmit, vakon próbált kimenekülni. Nagy nehezen kijutva belefutott Kékmaciba, aki mögött a Csodabuszról most szált le Tiviti, nyomában Gizi mamával.

- Süni, tűzkigyók, segítség ...! – visította kétségbeesetten Nyuszi.

Gizi mama felkapta Nyuszit, hogy megnyugtassa. Kékmaci beszaladt Süni kuckójába, hogy kimentse.

Odabenn még mindig gomolygott a füst, pergett a mennyezetről a fekete korom. A szoba közepén dermedten állt Süni, vacogott. Kékmaci mögött belépett a szobába Tiviti, aki rájött, mi történt Sünivel. Gyorsan odaszaladt Sünihez, benyúlt óvatosan a tüskék közé, és kivette a varázspálcát. Süni ebben a pillanatban abbahagyta a remegést és összekuporodott a padlón. Kékmaci kinyújtotta a mancsát Tiviti felé. Tiviti sóvárogva magához szorította a varázspálcát. Átjárta Tündérország csodálatos emléke, de elfogta egy jeges borzongás is. Tudta, hogy ez a jeges borzongás figyelmeztető jel, hogy a pálcá használata milyen veszélyes. Nagyon szeretett volna még varázsolni, de ahogy a padlón fekvő összegömbölyödött Sünire

nézett, visszaemlékezett saját szenvedésére, miután elvesztette a varázspálcát. Kékmaci látta Tiviti tanácstalanságát, megszólalt:

- Nem szabad, Tiviti. Gyere, vigyük vissza Tündérországba – mondta halkán Kékmaci.
- Nem mehetek, vissza – szólalt meg remegő hangon Tiviti.
- A varázspálcát neked kell hazavinni. Neked és a varázspálcának is Tündérországba a helyed – magyarázta Kékmaci.
- Tudom – mondta Tiviti, – de félek.
- Mindenki fél, amíg a varázspálca hatalma szabadon rabul ejtethet bárkit – válaszolta Kékmaci.

Gizi mama és Nyuszi bukkant fel az ajtóban. Nyuszi gyorsan odaszaladt Sünihez, és vigasztalni kezdte.

- Jaj de jó, Süni, hogy nem esett bajod.

Süni csak feküdt, összegömbölyödve a padlón. Gizi mama hozzálépett, lehajolt, felvette és elindult vele kifelé.

- Hová viszed, Gizi mama? – kérdezte Kékmaci.
- Tündérországba, ott meggyógyul, ha eszik a túrós palacsintából – válaszolta Gizi mama. – Gyertek, mindnyájunknak mennünk kell, már vár a Csodabusz.

11. Fejezet / Gyógyulás

Kékmaci barlangjában már visszaállt a régi rend, megszűnt Tiviti varázslata, mikor Tiviti elejtette a varázspálcát. Denevér álmosan lógott le a mennyezetről, felébresztette, hogy a Csodabusz belebegett Kékmaci barlangjába, majd némán leszállt. A Csodabuszban Kékmaci beszélget Tivitivel, mögötte ül Gizi mama, ölében Sünivel és mellette Nyuszival. A reflektorok megvilágították a barlang hátsó falát, az átlátszóvá vált. A Tündérországból kisugárzó fény lágyan körbevette, felemelte, majd beszippantotta a Csodabuszt. Denevér elégedetten látta, hogy már nem korom hull, hanem aranyló fényben felvillanó apró csillagok. Szundítok egyet. – gondolta, – úgyis azonnal itt lesznek.

Tiviti még soha nem utazott a Csodabuszon, váratlan volt neki, hogy felülről látja Tündérország csodás tájait. Örült, hogy végre hazaérkezik, de a boldogság érzését egyre jobban a szorongás vette át, ahogy látta közeledni a tündérkirály palotáját.

A főtér felett Orzetrón, a leghatalmasabb sárkánygyík körözött, hátán Solevilor fővadásszal. Nyuszi vidáman integetett nekik a Csodabusz ablakából. A főtéren egyetlen tündér várta őket, Melantil, a fővarázsló. Bevezette a kis csapatot a tanácsterembe, melyben már várta őket Galantesz király és a teljes tündértanács.

Tiviti még soha nem járt a nagy tanácsteremben. Meglepődve vett észre, hogy a király felett a hatalmas fal ketté van repedve, közepén egy hatalmas nyílással. Galantesz király elé vezették a vendégeket. Melantil a király mellé állt, behunyta szemét, felemelte karjait. Elnémult az egész terem. Melantil némán először Tivitire nézett. Fővarázslóként látta Tiviti összes gondolatát. Tiviti után sorban megvizsgálta Kékmaci, Gizi mama és Nyuszi gondolatait. Amikor Sünihez ért elkomorodott.

Süni még mindig összegömbölyödve reszketett Gizi mama kezében. Melantil átvette Tiviti kezéből a varázspálcát, és Süni felé tartotta. Süni Gizi mama kezéből Melanti elé lebegett. Melantil varázsigéket kezdett mormolni, mire Süni tüskéi megrázkódtak, és sűrű fekete kormot lövelltek ki.

A teremben halk morajlás hallatszott, ahogy a tündértanács tagjai ledöbbsentek a látványon. Végül Melantil leeresztette Sünit a padlóra, és így szólt:

– A hatalom gonoszságát kiűztem belőled, már nem mérgezhetsz tovább. A többit Gizi mamára bízhatjuk.

Melantil részletesen beszámolt Galantesz királynak és a nagytanácsnak, milyen gondolatokat olvasott ki Tiviti, Kékmaci, Gizimama és Nyuszi fejéből. Tulenta kancellár átvezette a vendégeket a szomszédos terembe, míg a nagytanács megbeszélést tart a hallottakról. Egy különleges étkező terem volt, ahol apró kerek asztalok álltak, felettük egy-egy csodalámpa lebegett. A lámpák alatt egy-egy aranytál fénylett.

– Lépjetek egy-egy asztalhoz, és kíváncsiatok bármit – mondta Tulenta.

Az aranytálcák megteltek finomságokkal, amit csak kívántak. Az önfeledten falatozás közben észre sem vették, hogy mikor és honnan került a terembe Lübelinel, csak akkor kapták fel a fejüket, amikor meghallották fuvolája csodálatos hangjait. Kékmacit olyan megkönnyebbült boldogság járta át, mint még soha.

12. Fejezet / Hazatérés

Tulenta kancellár kihirdette:

– Galantesz király, meghallgatva a nagytanács javaslatait, a következő döntést hozta: Tivitinek minden kárt helyre kell hoznia.

Tulenta részletesen felsorolta az összes káros jelenséget, melyet a Tiviti által rosszul használt varázserő okozott Tündérorszámban. Tündérország számtalan helyén megnyílt a föld, és korom lövellt ki a szakadékokból. Eltűntek kristályhegyek, kiszáradtak varázspatakok, tűz perzselte fel számos tündérkertet.

Tiviti döbbenet hallgatta. Nem gondolta, hogy a nagy fal is miatta repedt meg, nem is sejtette, mennyi kárt okozott mindenütt. Megsemmisűlten hajtotta le a fejét. Mikorra fogom én ezt mind helyrehozni – gondolta reménytelenül.

– Az idő nem számít – szólalt meg váratlanul Melantil.

Tiviti felkapta a fejét, és eszébe jutott, hogy Melantil a fejébe lát.

– Tündérorszámban az idő nem létezik. Ami létezik, az a varázslat. Neked előbb azt kell megtanulnod. A tündértanács jóváhagyásával én foglat tanítani. Addig leszel az inasom, amíg minden varázserőt megfelelően nem használsz. A károkat csak a helyesen használt varázserővel tudod megszüntetni.

Tiviti arca felragyogott – minden vágya teljesülhet, varázsolhat.

– Kékmaci és Nyuszi, hálánk kifejezésékként, hogy megmentettétek Tündérországot, bármit kívánhattok – folytatta Tulenta kancellár hivatalos hangon.

Nyuszi gyorsan rávágta: – Szeretném beutazni Tündérországot a Csodabusszal.

– Én is ezt szeretném – jelentette ki vidáman Kékmaci.

Tulenta Gizi mamához fordult.

– Gizi mama, te mit szeretnél – kérdezte.

– Szeretném, ha Süni velem maradhatna Tündérorszámban, amíg meggyógyul.

Galantesz királyra nézett mindenki. Galantesz bólintott, majd felállt és így szólt:

– Teljesüljön mindenki kívánsága.

A tanácskozás végeztével Melantil elvezette Tivitit. Gizi mama felvitte szobájába Sünit. Kékmaci és Nyuszi vidáman szaladt a Csodabuszhoz, és már indultak is felfedezni Tündérországot.

Utazásuk során végiglátogatták a csodálatos helyeket, vendégségben jártak a különböző manó, törpe és tündér népeknél. Meglátogatták felhővárost, jártak a tengerek mélyén a vízi manóknál, utaztak a pillangók földjén, barangoltak a kristályerdőben, még mulattak a törpekirály lakodalmán is.

Mikor már alaposan elfáradva hazavágytak, akkor a Csodabusz hazarepítette őket Kékmaci barlangjába.

Denevér még el sem szundított, amikor a barlangban ismét felfénylett a Csodabusz, és kiugrott belőle Nyuszi, majd Kékmaci.

– És most mit fogunk csinálni? – kérdezte Nyuszi.

– Palacsintát, túrós palacsintát sok mazsolával mindenkinek – mosolyodott el Kékmaci

A többi majd legközelebb mesélem el.